

Uchwały tej [o ustanowieniu przez sąd sędziego polubownego – wstawienie własne] nie mógł według ustępu 2 tego przepisu ustawy [§ 582 p.c. – wstawienie własne] przeciwnik wnioskodawcy zaskarżyć rekuresem i wcale też jej nie zaskarżył.

Tem mniej miał on uprawnienie do zaskarżenia postanowienia sądu pierwszego, nie uwzględniającego prośby (...) [arbitra – wstawienie własne] o zwolnienie go z urzędu sędziego polubownego, skoro (...) [arbiter – wstawienie własne] z tem postanowieniem sądu się zgodził.

Orzeczenie Sądu Najwyższego

z dnia 23 marca 1932 r.

III R 106/32

Sąd Najwyższy w sprawie Hillela S. przeciwko Samuelowi F. o ustanowienie sędziego polubownego nie uwzględnił rekursu Samuela F. od uchwały Sądu Okręgowego w Tarnopolu z 19 grudnia 1931 [...], którą ten sąd odrzucił rekurs Samuela F. od uchwały Sądu Grodzkiego w Tarnopolu z 20 listopada 1931. [...].

Uzasadnienie:

Sąd Grodzki zamianował na zasadzie § 582 ust. 1 p. c. sędzią polubownym Bernarda E.

Uchwały tej nie mógł według ustępu 2 tego przepisu ustawy przeciwnik wnioskodawcy zaskarżyć rekuresem i wcale też jej nie zaskarżył.

Tem mniej miał on uprawnienie do zaskarżenia postanowienia sądu pierwszego, nie uwzględniającego prośby Bernarda E. o zwolnienie go z urzędu sędziego polubownego, skoro Bernard E. z tem postanowieniem sądu się zgodził.

Dlatego sąd rekursowy słusznie rekurs przeciwnika wnioskodawcy odrzucił, skoro brak było po jego stronie uprawnienia do zaskarżenia uchwały, ustanawiającej sędziego polubownego, jak i do działania imieniem tego sędziego.

Chybiony rekurs nie mógł zatem być uwzględniony.

Źródło: OSP 1933 poz. 133